

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce

a navrhovatele: **P. K.**
bytem X
zastoupený K. T., obecnou zmocněnkyní
bytem X

proti

žalovanému

a odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. MZDR 23024/2022-2/PRO, a o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN,

takto:

Návrh se postupuje k vyřízení Nejvyššímu správnímu soudu.

Odůvodnění:

1. Návrhem došlým soudu dne 12. 9. 2024 v 00:01:00 hodin (srov. č.l. 15), upřesněným podáním došlým soudu dne 13. 9. 2024 v 8:49:51 hodin (srov. č.l. 142), se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti, eventuálně zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. MZDR 23024/2022-2/PRO (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), které mu mělo být doručeno dne 11. 7. 2024 (srov. č.l. 1 a č.l. 17), a vyslovení nicotnosti, eventuálně zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN (dále jen „*mimořádné opatření*“).
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 14. 6. 2022, č. j. KHSPL 15357/2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a ve zbytku jej potvrdil. Napadeným rozhodnutím ve spojení s
3. prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 11 odst. 2 písm. f) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19, uložena pokuta ve výši 1 000 Kč za spáchání přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, kterého se žalobce měl dopustit tím, že se dne 29. 11. 2021 mezi 11:50 hodin a 12:00 hodin pohyboval v prostoru prodejny Moje Trafika na adrese Sušická 29, Plzeň, aniž by měl zakrytá ústa a nos ochranným prostředkem dýchacích cest, čímž porušil zákaz pohybu a pobytu bez ochranných prostředků dýchacích cest ve všech vnitřních prostorách staveb sloužících jako prodejna stanovený mimořádným opatřením

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 11. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-62/MIN/KAN. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč.

4. Mimořádným opatřením odpůrce podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 69 odst. 1 písm. i), odst. 2 téhož zákona zakázal za účelem ochrany obyvatelstva a prevence nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění covid-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 s účinností od 1. 11. 2021 do odvolání, zjednodušeně řečeno, pohyb a pobyt ve vnitřních prostorách staveb bez ochranných prostředků dýchacích cest stanovených technických parametrů, stanovil z tohoto zákazu výjimky, nařídil zaměstnavatelům vybavit zaměstnance respirátory v dostatečném počtu na každou pracovní směnu a všem poskytovatelům zdravotních služeb nařídil vydávat potvrzení o nezpůsobilosti osoby mít nasazený ochranný prostředek dýchacích cest pouze ze závažných důvodů a učinit o tom záznam do zdravotnické dokumentace dané osoby.
5. Soud návrh posoudil jako návrh na zahájení incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce se totiž domáhá vyslovení nicotnosti, potažmo zrušení napadeného rozhodnutí, a zároveň navrhuje vyslovení nicotnosti, potažmo zrušení mimořádného opatření, které je opatřením obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 6 As 114/2020-63, č. 4184/2021 Sb. NSS, body 72 až 80) a bylo podkladovým aktem pro vydání napadeného rozhodnutí (tedy bylo při vydání napadeného rozhodnutí *užito* ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. – srov. str. 1 upřesněného návrhu na č.l. 18 a str. 4 a str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí).
6. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 (dále jen „*pandemický zákon*“) „[k] projednání návrhu podle soudního řádu správního na zrušení mimořádného opatření podle § 2 odst. 2 nebo mimořádných opatření podle § 69 odst. 1 písm. b) nebo i) zákona o ochraně veřejného zdraví ve stavu pandemické pohotovosti, jejichž účelem je likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku, je příslušný Nejvyšší správní soud, pokud mimořádné opatření vydalo ministerstvo. V ostatních případech je k projednání návrhu příslušný krajský soud“.
7. Mimořádné opatření vydalo Ministerstvo zdravotnictví podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví ve stavu pandemické pohotovosti, který trval od 27. 2. 2021 do 5. 5. 2022 (srov. usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 4. 5. 2022, o ukončení stavu pandemické pohotovosti č. 113/2022 Sb.). Účelem mimořádného opatření byla *ochrana obyvatelstva a prevence nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění covid-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2* (srov. záhlaví mimořádného opatření). K projednání návrhu na jeho zrušení je proto podle § 13 odst. 1 pandemického zákona věcně příslušný Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud mimořádné opatření již přezkoumával (srov. před ním vedená řízení sp. zn. 10 Ao 26/2021, 10 Ao 28/2021 nebo 10 Ao 31/2021).
8. Žalobce v projednávané věci nenavrhл zrušení jen mimořádného opatření, nýbrž svým návrhem zahájil řízení o incidenčním přezkumu mimořádného opatření. Spolu s mimořádným opatřením totiž navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, při jehož vydání bylo mimořádné opatření užito.
9. V případně takto spojeného návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a mimořádného opatření, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, je věcně příslušným

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

k jeho projednání ten soud, který je věcně příslušným k projednání návrhu na zrušení mimořádného opatření. To vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207/2015-46, body 29 a 30: „*Nejvyšší správní soud dále přikročil k výkladu historickému. Uvedené ustanovení bylo do s. ř. s. vloženo s účinností od 1. 5. 2005 zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), společně s dalšími ustanoveními, kterými byla správnímu soudnictví svěřena nová pravomoc, tj. rozhodování o zrušení opatření obecné povahy. V dané době však byla založena věcná příslušnost v těchto věcech Nejvyššímu správnímu soudu (viz § 101c ve znění do 31. 12. 2011). K řízení o žalobě proti rozhodnutí byl i tehdy příslušný krajský soud. Nicméně i v době od 1. 5. 2005 do 31. 12. 2011 bylo nutné podat společný návrh. Důvodová zpráva se k různé věcné příslušnosti nijak nevyjadřovala, ale je třeba dovodit, že zákonodárce tímto založil pro společný návrh věcnou příslušnost Nejvyššího správního soudu. U věcné příslušnosti je nepochybně vyloučeno, aby byla dána na výběr žalobci, a proto musel být pro společný návrh jen jeden věcně příslušný soud. Jen těžko lze dovodit, že by v tomto specifickém případě měl výjimečně krajský soud příslušnost pro rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, které bylo z důvodu obtížnosti svěřeno soudu nadřízenému. Naopak není zcela neobvyklé, že Nejvyšší správní soud rozhoduje či rozhodoval o některých návrzích jako soud prvostupňový (viz např. § 95, § 97 odst. 4 nebo § 132 s. ř. s.). Z uvedeného je třeba dovodit, že pokud by postupoval navrhovatel podle § 101a odst. 1, věty druhé, s. ř. s. do 31. 12. 2011, musel by podat žalobu proti rozhodnutí spolu s návrhem na zrušení opatření obecné povahy k Nejvyššímu správnímu soudu. Zákonodárce tedy měl záměr, aby o těchto společných návrzích rozhodoval soud, který je příslušný (byť tehdy věcně) k rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Těžko lze dovodit, že by se tento záměr ohledně příslušnosti (nyní místní) změnil jen tím, že byla změněna věcná příslušnost z Nejvyššího správního soudu na krajské soudy. Pro podporu závěru, že by měl být příslušný ten soud, který je příslušný pro rozhodování o návrhu na opatření obecné povahy, lze nalézt i argumenty racionálního zákonodárce. Zatímco rozhodnutí správního orgánu se zpravidla týká pouze jednotlivce nebo několika málo osob, opatření obecné povahy má dopad na větší okruh osob. U opatření obecné povahy proto není neobvyklá situace, že návrh na jeho zrušení podá více navrhovatelů, jejichž námitky se nezdá překrývat. V takových případech je na místě, aby tyto návrhy byly projednávány jedním soudem, který o nich má přehled, a podle potřeby může přistupovat ke slučování těchto řízení. I u později podaných návrhů je vhodné, aby je projednával soud, který již v minulosti o daném opatření obecné povahy rozhodoval. Není proto rozumné, aby ve výjimečné situaci, kdy jsou spojeny návrhy podle § 101a odst. 1, věty druhé, s. ř. s., byl příslušný pro řízení o zrušení obecné povahy jiný soud“. Pro úplnost soud dodává, že znění § 101a odst. 1 s. ř. s. je totožné s jeho zněním účinným do 31. 12. 2011 a ačkoliv je v současnosti k řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části obecně věcně příslušným krajský soud, v případě mimořádných opatření podle § 13 odst. 1 pandemického zákona je k řízení o návrhu na jejich zrušení věcně příslušným Nejvyšším správní soud.*

10. Lze uzavřít, že proto, že je Nejvyšší správní soud věcně příslušným k řízení o návrhu na zrušení mimořádného opatření, je věcně příslušným rovněž k řízení o incidenčním návrhu na zrušení mimořádného opatření, tedy o návrhu na zrušení mimořádného opatření spojeného s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí, při jehož vydání bylo mimořádné opatření užito.
11. Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. „[b]yl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému“.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Zdejší soud, u něhož byl návrh podán, není věcně příslušným k jeho vyřízení. Věcně příslušným k jeho vyřízení je Nejvyšší správní soud. Proto zdejší soud postoupil podle § 7 odst. 5 s. ř. s. návrh tímto usnesením Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému k jeho vyřízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná (srov. KOCOUREK, T. § 7 In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 52).

Plzeň 26. září 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu